

Toneelrecensies, theaterverhalen, en andere stukken van toneelrecensent RiRo

Recensie: Love Sontag - Weiblicher Akt 11 van Maatschappij Discordia

●●●●○

LOVE SONTAG - WEIBLICHER AKT 11

MAATSCHAPPIJ DISCORDIA

Door Piet van Kampen, gezien 22 februari 2022

Een jonge vrouw in de rij voor me wrijft regelmatig de lachtranen van haar wangen, ze klapt zelfs een paar keer, gelukkig bijna onhoorbaar, van blijdschap in haar handen. Want Discordia's *Love Sontag* is heel geestig en heel vrolijk. Een beetje onverwacht misschien bij een voorstelling over de ambitieuze maar nogal tobberige Amerikaanse denker, essayist en fictieschrijver Susan Sontag (1933-2004).

Zoals gebruikelijk bij Discordia blijkt de voorstelling al te zijn begonnen als de acteurs wel al heen en weer lopend met elkaar praten, maar nog niet echt goed verstaanbaar zijn. De eerste zin die daar uitspringt is: 'Nu eerst de foto'. Waarop gereageerd wordt met korte opmerkingen over Sontags essay *On Photography*. De voorstelling eindigt ook weer met fotografie, nu met gefilosofeer over wat de achterkanten van foto's over de dood te zeggen hebben.

De dood is ook het thema van de tweede van de twaalf scènes in *Love Sontag*, waarna onder meer ook nog liefde, ziekte, tekortkomingen en ambities aan bod komen. Daarbij zijn de dagboeken van Sontag meestal het uitgangspunt.

Natuurlijk valt er het nodige te genieten van Sontags opvattingen en van de letterlijke citaten uit Sontags werk, zoals 'Liefde is niet blind, het maakt blind' of 'Het beste is om altijd verliefd te zijn, op meerdere mensen tegelijk'.

Maar wat *Love Sontag* vooral tot een geslaagde voorstelling maakt, is de manier waarop Annette Kouwenhoven, Miranda Prein en Maureen Teeuwen die opvattingen en citaten gebruiken om te onderzoeken wat ze van Sontag in zichzelf herkennen. Want dat levert heerlijke al dan niet fictieve anekdotes op, waarbij de expressieve lichaamstaal van Maureen Teeuwen waar dat nodig is steeds zorgt voor relativeringen.